

KALÁSZ MÁRTON
Van Gogh kertje

(Széltörések)

*Mindez kint is lehettem volna. Ma kétkedhetek –
 bármerről lépnetek,
 hajt: De színről koszorú – színre ne vasaltkocsik
 rém-kampók faláig. Élve, életlen átkelők
 hajdan rév-kalláig. De hát a földneszek legvégtelenén
 névtelen sort zimák ködéből hajjgatnátok – éhünk fönt hajthatatlan
 szárnyon vét. Míg mindannyian
 azonosíthatók, ránk válthatók, lentre föntvethetők,
 könnyre, köpenyre. Színre hordozat –
 azonos elme-, fagy-csikorgatónk; egy gondra éhezők.
 Mélyet sóhajts, már fényre, mint álmod, lábhoz rém mása vet.
 Így, faggathatnánk, ne látszanék több ránk fakadt gát, ne több
 nemzedéken, bent félthetők, fém-örvű fal. Dal e létek mögött –
 fenyítő körjárás, léptetőnk. Széltetőn fű, vad, ég. Roncs mettől örök?*

(Egy nap)

*Kivonhatna e nap sok lelki nyűgből.
 A szellem korongját hajtánánk, s együtt: tépj kedéllyel,
 amennyi válság, ujjaink (agyag): formánk – e martaléka hull. Homály, ha
 műhely, résén ránk derengve – akár ne télrel
 hangzó, felhőnyi szél; más honnan? Hisz álmunk
 mindig revidálna, amin létünk
 megvonva fényrel se tudott – kivonhatna egy nap a lelki érvből.
 Soha nem ott lett, amint lehetett,
 s váltó gondolatunk – rég túsokon fagyott kövek,
 szorongó kútba nézés ez. Vétlen, ha fölfelé, s ha Ő,
 maga kútjából – képünkre lenéz? Csak a szellem korongja követi
 másra kétes tekintetünk. Szó ura s nincs – miért
 kell láncként, alánk túrnunk, ülve: bűn-, érv-tudatunk.
 Csuklónk, bokánk sajtása. Derülj, bár versnyi furdalás. Már szemlét kintről juttatunk.*

Honvág

Évának

*Amíg a híd szemünk előtt
vált ketté középtűt s emelkedett – s mondtam: Hiába,
előnye mindig az uszálynak van. Itt jártunk át Hollandiába –
kis játszó fehér gidák a fűvön, az első szélmalom.
Túl voltam akkor épp majd' minden hajlamon,
hogy hazamenni. Sajnáltam, szántam minden távollevőt –
minden igyekvőt. Ma már ezt se titkolom.
Hova lett, mivé vált bennünk egy lelki hatalom?
Hogy mindegy, melyik templomból, melyik zajosabb helyre térj be –
ami zoltár volt, egyik anyanyelvem ne lehetne éneklése?
Miről késtem le? Otthon, vagy bárhol; ahol épp a híd
közben ismét átkelőhelyé vált. Az uszálykormányos szelíd
kürtjelével köszöni meg
a továbbjutást; de a hűs fényt, fuvalmat, az egész üde őszt – Valakinek.*

